

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/44/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5823010446
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Miháliková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5823010446.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Anny Mihálikovej a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Štefana Tomáša, na verejnom zasadnutí konanom 10. septembra 2024 prejednal odvolania podané obžalovaným A. B., nar. XX.XX.XXXX a prokurátorom proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/81/2023 z 18.4.2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/81/2023 z 18.4.2024.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/X, C., t.č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Žilina,

uznáva za vinného, že:

dňa 1.7.2023 v čase od 16.20 hod. do 16.45 hod., vo voľne prístupnom parku pred Strednou priemyselnou školou v C. na sídlisku D. a na priechode pre chodcov na ceste I/59 v blízkosti Centra sociálnych služieb, D. XXX, C., sa svojej bývalej priateľke E. F., nar. X.XX.XXXX, opakovane vyhrážal slovami, že ju zabije a že mu je jedno, či pôjde do basy, že ju zabije, keď sa z basy vráti a počas celej cesty jej nadával do kuriev, súk a starých píč, po tom, ako prešla cez priechod pre chodcov, bránil jej vlastným telom do vstupu areálu Centra sociálnych služieb v C., pričom jeho odpor poškodená chcela prekonať tak, že mu dala facku, na čo reagoval obžalovaný tak, že ju opakovane minimálne trikrát udrel dlaňami oboch rúk do tváre a hlavy, pričom v obave o svoj život zavolala na linku polície a kričala, aby polícia urýchlene prišla k Centru sociálnych služieb v C., na čo sa jej obžalovaný ďalej vyhrážal slovami, že ju zabije, čím jej spôsobil pomliaždenie pravého sánkovo spánkového kĺbu, pomliaždenie v oblasti oboch sánkovo spánkových kĺbov a pomliaždenie v oblasti oboch sánkových oblastí, pomliaždenie v oblasti oboch lícných oblastí, pomliaždenie za ľavým uchom s dobou liečenia a práce-neschopnosti 35 dní,

t e d a

inému úmyselne ublížil na zdraví,

inému sa vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, a takýto čin spáchal na chránenej osobe - na blízkej osobe,

dopustil sa slovne a fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného,

t ý m s p á c h a l :

prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6.8.2024,

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného od 6.8.2024, § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.,

prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného od 6.8.2024 (ďalej len Tr. zák.).

Z a t o h o o d s u d z u j e :

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému ukladá ochranný dohľad na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 51 ods. 3 písm. b), f), ods. 4 písm. a) Tr. zák., ukladá obžalovanému v čase plynutia ochranného dohľadu obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových zakázaných psychoaktívnych látok, v zákaze kontaktovania poškodenej E. F., nar. X.XX.XXXX, v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami a povinnosti spočívajúcej v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej E. F., nar. X.XX.XXXX, na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej E. F., nar. X.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/X, C., škodu vo výške 164,- (stošesťdesiatštyri) eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú E. F., nar. X.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/X, C., so zvyškom nároku na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/81/2023 z 18.4.2024 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Za to súd obžalovanému podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného zaraďil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 76 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému uložil ochranný dohľad na 18 mesiacov. Podľa § 77 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 51 ods. 3 písm. b), f), ods. 4 písm. a) Tr. zák., uložil obžalovanému v čase plynutia ochranného dohľadu obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových zakázaných psychoaktívnych látok, v zákaze kontaktovania poškodenej E. F., nar. X.XX.XXXX, v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami a povinnosti spočívajúcej v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej E. F., nar. X.XX.XXXX, na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej E. F., nar. X.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/X, C., škodu vo výške 164,- eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú E. F. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 18.4.2024 vyplýva, že strany trestného konania po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku sa bližšie k podaniu opravného prostriedku nevyjadřili (obžalovaný a prokurátor na č.l. 696 súdneho spisu).

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, nakoľko obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podal voči nemu odvolanie do všetkých jeho výrokov. Odvolanie bolo doručené súdu dňa 23.4.2024 (na č.l. 702 súdneho spisu) s tým, že obžalovaný ho bližšie odôvodní po doručení písomného vyhotovenia rozsudku.

Dňa 26.4.2024 bolo súdu doručené podanie prokurátora, ktorým zahlásil odvolanie proti vyššie označenému rozsudku do výrokov o treste a ochrannom opatrení v neprospech obžalovaného A. B. s tým, že písomne odôvodní odvolanie po doručení písomného vyhotovenia rozsudku (na č.l. 716 súdneho spisu).

Podaním doručeným súdu 10.5.2024 obžalovaný doplnil dôvody odvolania prostredníctvom svojho obhajcu (na č.l. 772-776 súdneho spisu). Obžalovaný napáda prvostupňový rozsudok v tej časti, kde ho súd uznal vinným aj z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a zároveň napáda prvostupňový rozsudok aj čo do výroku o treste, nakoľko uložený trest považuje za neprimerane prísny, taktiež uložený ochranný dohľad v trvaní 18 mesiacov, ako aj obmedzenia podľa § 77 ods. 2 Tr. zák. – zákaz priblíženia sa k poškodenej po dobu plynutia ochranného dohľadu. V tejto časti považuje napadnutý rozsudok za nezákonný, nestotožňuje sa ani s jeho odôvodnením. Aj keď sa trestné konanie vedie proti osobe, u ktorej je tendencia páchať trestnú činnosť, aj pre takúto osobu majú platiť garancie trestného procesu. Podľa názoru obžalovaného vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a bez akejkoľvek pochybnosti preukázané, že sa dopustil skutku nebezpečného vyhrážania, tak ako je popísaný v skutkovej vete. Pre tento záver súdu okrem výpovede poškodenej niet opory

vo vykonanom dokazovaní. Obžalovaný od počiatku v prípravnom konaní vypovedal o skutku spontánne a OČTK presne opísal priebeh skutku, ktorý zároveň oľutoval. Na tejto svojej výpovedi zotrval počas celého trestného konania aj na hlavnom pojednávaní. Dôrazne poprel vinu v tom, že by sa poškodenej vyhrážal zabitím. Nepoprel, že by počas toho, ako s ňou komunikoval, nepadlo slovo „zabiť“, ale zároveň vysvetlil, že toto slovo použil výlučne v súvislosti so svojou osobou a ublížením sebe, nie vo vzťahu k poškodenej. Ku skutku kvalifikovanému ako prečin ublíženia na zdraví a prečin výtržníctva sa priznal, zároveň ho oľutoval a poškodenej sa ospravedlnil. Vo vzťahu ku skutku nebezpečného vyhrážania súd vychádzal výlučne len z výpovede poškodenej zo dňa 3.7.2023, teda tretí deň po skutku. Poškodená mala priestor oznámiť túto skutočnosť polícii už v čase tohto údajného vyhrážania. Ak by sa obžalovaný poškodenej vyhrážal, ako to popísala vo výpovedi a táto mala skutočnú obavu o svoj život a zdravie, po príchode polície by túto skutočnosť policajtom oznámila. Z výpovede policajta – svedka G. D. jednoznačne vyplynulo, že po príchode hliadky sa obžalovaný na mieste nenachádzal a poškodená uviedla len to, že obžalovaný ju mal dvakrát udrieť. Táto skutočnosť nevyplýva ani z výpovede svedka G.. Obvinenie v tejto časti považuje za vykonštruované a nepravdivé. Svedok G. nepotvrdil, že by počul, že sa obžalovaný poškodenej vyhrážal zabitím. Vyjadrenie, že sa bojí obžalovaného, nijako bližšie nevysvetlil. Súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, najmä výsluch svedka H., ktorého výpoveď mohla mať podstatný význam pre rozhodnutie súdu v predmetnej veci. Samotná skutočnosť, že svedok v čase návrhu na jeho výsluch vykonával väzbu, nie je dôvodom pre odmietnutie jeho výsluchu, resp. konštatáciu jeho nehodnovernosti. Skutočnosť, že poškodená žiadne vyhrážanie, z ktorého mala pociťovať obavu o svoj život a zdravie, neuviedla

po príchode hliadke polície, nemôže ostať bez povšimnutia pri hodnotení dôvodnosti danej obavy. Z hľadiska objektívnej stránky trestného činu nebezpečného vyhrážania je namieste starostlivo zhodnotiť povahu a závažnosť vyhrážania a je treba rozlišovať nebezpečné vyhrážanie od prejavov, pri ktorých boli použité silné slová, ale v skutočnosti o nič závažného nešlo. Správanie poškodenej nijako nenaznačilo, že by tomu tak bolo, keďže túto skutočnosť neznamenala pred hliadkou polície. Obžalovaný má výhrady aj voči samotnému výpisu doložených SMS-správ poškodenu. Nie je možné ustáliť, kto ich písal, kedy boli odosielané, nejde o ucelenú komunikáciu, preto nemôže byť spôsobilým dôkazom pre prijatie záveru o vine obžalovaného. V danom prípade absentuje nielen objektívna stránka trestného činu, ale aj subjektívna v podobe úmyslu. Obžalovaný popiera, že sa poškodenej vyhrážal. Pri absencii obligatórnych znakov skutkovej podstaty uvedeného prečinu nie je možné dospieť, že ide o prečin nebezpečného vyhrážania. Súd nemôže založiť svoje rozhodnutie o vine

na domnienke. Ďalej namieta nesprávne posúdenie postavenia poškodenej ako chránenej osoby. Poškodená priamo uviedla, že obvinený nebol pre ňu osobou, ktorej utrpenie ujmy by pociťovala ako vlastné. Taktiež spolu nežili v spoločnej domácnosti, nehospodárili. Medzi obvineným a poškodenou došlo ku krátkemu vzplanutiu, ktoré ale samo osebe ešte nezakladá vzťah blízkej osoby pre kvalifikovanú podstatu trestného činu. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že vzťahy medzi poškodenou a obžalovaným sú zlé. Poškodená má k obžalovanému nepriateľský, až hostilný vzťah, ktorý bol ukončený už v roku 2018 a odvtedy sa spolu nestýkali. Mali spolu len krátky vzťah od júna roku 2017, cca 9 mesiacov. Vzťah ukončila poškodená niekedy v mesiaci február 2018. Nikdy spolu netvorili spoločnú domácnosť, stretávali sa v kritickom období, len keď poškodená prišla z Rakúska domov. Poškodená nebola jeho družkou, nie je ani jeho bývalou družkou, nežili v spoločnej domácnosti, nehospodárili spoločne, neuhrádzali spoločné náklady na bývanie. Samotná okolnosť, že obžalovaný niekoľkokrát u poškodenej prespal, neodôvodňuje záver, že u poškodenej ide o blízku osobu v zmysle § 127 ods. 5 Tr. zák. Zároveň namieta aj odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti, v ktorej hodnotil dôkazy vo vzťahu k nebezpečnému vyhrážaniu. Aj pokiaľ ide o komunikáciu, ktorú poškodená predložila, boli to len tie časti, ktoré sa jej hodili, a to komunikáciu s pred 1.7.2023, pričom na podklade tejto komunikácie nepodala na obžalovaného trestné oznámenie pre nebezpečné vyhrážanie. K uloženým povinnostiam a obmedzeniam obžalovaný poukazuje na ich nedôvodnosť a neprimeranosť, pretože tieto boli ukladané len vo vzťahu k priamej a príčinnej súvislosti so skutkom kvalifikovaným ako prečin nebezpečného vyhrážania. Nevidí dôvod pre ich uloženie vo vzťahu k časti skutku, ku ktorému sa priznal. Na tomto základe navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa § 321 ods. 1 písm. c), d), e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutej časti a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že uzná obžalovaného vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na skutkovom základe uvedenom v napadnutom rozsudku s tým, že skutok upraví a vypustí z neho časť týkajúcu sa nebezpečného vyhrážania.

Sám obžalovaný tak okresnému súdu, ako aj krajskému súdu adresoval viaceré podania, ktoré podľa obsahu krajský súd vyhodnotil ako doplnenie odvolania. Ide o tieto podania obžalovaného: žiadosť o prerušenie trestného stíhania doručená Okresnému súdu Námestovo 26.4.2024 z č.l. 714-715 spisu; sťažnosť proti sudkyňi Okresného súdu Námestovo doručená okresnému súdu dňa 3.5.2024 z č.l. 717-719 spisu; podania obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 3.5.2024 z č.l. 727-730, z č.l. 731-732, 733-735 súdneho spisu; podania obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 9.5.2024 z č.l. 741-742, 743-745, 746-748, 749-750 súdneho spisu; podania doručené krajskému súdu dňa 14.5.2024 z č.l. 752-755, č.l. 756 súdneho spisu; podania obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 15.5.2024 z č.l. 758-759, 760-763 súdneho spisu; podanie obžalovaného odstúpené okresným súdom a doručené krajskému súdu dňa 17.5.2024 z č.l. 768 súdneho spisu; podanie obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 21.5.2024 z č.l. 786-788 súdneho spisu; generálna námietka zaujatosti doručená okresnému súdu dňa 16.5.2024 na č.l. 790-793 súdneho spisu; podanie obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 23.5.2024 z č.l. 795-797 súdneho spisu; podania obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 7.6.2024 z č.l. 808-810 súdneho spisu, žiadosť o prerušenie trestného stíhania z č.l. 812-814 súdneho spisu; odstúpené podanie obžalovaného z GP SR doručené krajskému súdu 14.6.2024 z č.l. 823-825 súdneho spisu; podanie obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 29.7.2024 z č.l. 870-872 súdneho spisu, podanie obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 15.8.2024 z č.l. 874-880 súdneho spisu, podania obžalovaného doručené krajskému súdu dňa 21.8.2024 z č.l. 882 a č.l. 884-885 súdneho spisu. Obsah týchto jednotlivých podaní možno zhrnúť nasledovne: Obžalovaný tvrdí, že poškodená klame, je to jej pomsta. Nemal spravodlivý proces. Súd zamietol všetky návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré podal. Priznal sa k tomu, čo urobil. Žiada oslobodiť spod nebezpečného vyhrážania, uložiť nižší a primeraný trest, resp. zväžiť alternatívny trest, napr. trest domáceho väzenia. Ak by mala poškodená obavu z vyhrážok, tak by to povedala hneď policajtovi 1.7.2023 a nie až 3.7.2023. Súd neprihliadol na skutočnosť, že sa dobrovoľne išiel priznať ku skutku, úprimne oľutoval, že spôsobil poškodenej zranenia. Poškodená nie je chránenou osobou. Súd neprihliadol na okolnosti, že prvá na neho zaútočila práve poškodená, pripísal mu všetky negatíva. Súd by mal zväžiť návrh znalkyne na dohľad, lebo nie je nebezpečný, tiež hodnotenie z mesta a výkonu väzby. Sudkyňa zaujato pozerala najmä na jeho minulosť a nie na skutok. Keby ho poškodená nenapadla, nič sa nestane. Nestotožňuje sa s trestom, ktorý navrhuje prokurátor v odvolaní. Navrhol predvolať všetkých svedkov. V podstate obžalovaný namietal rovnaké skutočnosti ako jeho obhajca, avšak obširnejšou formou, opakovane vo viacerých podaniach. Dodal, že bol odsúdený za to, čoho sa nedopustil, len na základe domnienok a nedôveryhodnej osoby, ktorá sa mu mstí z nenávisťi. Nesúhlasí s takýmto rozhodnutím. Aj keby išlo o tvrdenie proti tvrdeniu,

má platiť pravidlo v prospech obžalovaného, pretože neexistujú priame dôkazy, že sa mal niekomu vyhrázať, tvrdí to len poškodená. Podrobne sa venoval aj hodnoteniu jednotlivých vykonaných dôkazov súdom. V ostatnom podaní poukázal na zmenu Trestného zákona s účinnosťou od 6.8.2024 a v tejto súvislosti aj zmenu vo filozofii ukladania sankcií a trestov, preferenciu ukladania podmienených alebo alternatívnych trestov, ďalej na stratu účinnosti ustanovenia pri navyšovaní trestnej sadzby pri prevahe priťažujúcich okolností až o jednu tretinu. V súvislosti s touto zmenou navrhol, aby krajský súd vec vrátil okresnému súdu, aby vec znovu prejednal v prvom stupni podľa účinného znenia Trestného zákona. Inak v ostatnom zotrval na všetkých dôvodoch uvedených v predošlých podaniach. Tiež zdôraznil, že nehrozí, že by pokračoval v ďalšom páchaní trestnej činnosti. Po jeho prepustení na slobodu sa dvakrát poškodenej vyhol. Vo výkone väzby všetko pochopil a uvedomil si to, poučil sa a nie je u neho žiadna obava, že bude v niečom pokračovať, resp. sa poškodenej mstiť za väzbu, alebo nejako jej ubližovať. Túto kapitolu s poškodenou uzavrel. Skôr sa trápi nad tým, ako jej ublížil. Nepáči sa mu, ako ho očierňuje, krivo obviňuje a vykresľuje. Nie je závislý ani na drogách, tieto ani alkohol nepotrebuje k životu. Chce už naozaj viesť slušný, normálny život, v prvom rade sa zamestnať čím skôr nahradiť zdravotnú ujmu poškodenej a prispievať na domácnosť mame.

Prokurátor podané odvolanie, čo do výroku o treste a výroku o ochrannom opatrení v neprospech obžalovaného, písomne zdôvodnil podaním doručeným súdu dňa 3.5.2024 (na č.l. 723-724 spisu). Kombináciu trestu odňatia slobody a ochranného dohľadu nepovažuje za dostatočnú na ochranu poškodenej. S poukazom na ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. upriamil pozornosť na to, že obžalovaný sa dopustil troch trestných činov, a to všetkých v špeciálnej recidíve. Opakovane bol vo výkone trestu odňatia slobody, čo nevedlo k jeho náprave. Vzhľadom na jeho trestnú minulosť je nádej na prevýchovu výrazne limitovaná. Súd by sa mal pri ukladaní trestu zamerať predovšetkým na ochranu spoločnosti pred ďalším páchaním trestnej činnosti obžalovaným. Aj v prípade uloženia trestu odňatia slobody na hornej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, teda troch rokov, nie je obmedzené právo obžalovaného požadovať o podmienené prepustenie. Pri ukladaní ochranných opatrení sa súd neriadí zásadou úmernosti k spáchanému činu, ale potrebou ochrany spoločnosti, pričom prihliada aj na potrebu liečenia, výchovy alebo dovŕšenia nápravy páchatelia alebo inej osoby. Nad správaním obžalovaného po jeho prepustení na slobodu je namieste, aby bol vykonávaný dohľad probačného a mediačného úradníka v spojení s uloženými zákazmi a povinnosťami, ktoré sú limitované dĺžkou ochranného dohľadu. V tejto súvislosti prokurátor poukázal na zistené skutočnosti, ktoré ochranné opatrenie odôvodňujú. Ak by sa krajský súd stotožnil s výškou trestu uloženého okresným súdom, považuje za nevyhnutné uložiť ochranný dohľad na hornej hranici zákonom ustanovenej sadzby, teda troch rokov, za účelom ochrany poškodenej. Na tomto základe navrhol, aby krajský súd rozhodol vo veci tak, že obžalovanému uloží úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, na jeho výkon ho zaradí do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a zároveň uloží obžalovanému ochranný dohľad 36 mesiacov so súčasným uložením totožných zákazov a povinností, aké mu uložil okresný súd.

Súd vykonal verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo rozhodnutie o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti vyššie označenému rozsudku, v neprítomnosti obžalovaného. V tejto súvislosti oboznámil podania obžalovaného, z ktorých vyplýva, že sa odmieta zúčastniť verejného zasadnutia a žiada, aby bolo vykonané v jeho neprítomnosti. Takýto prejav vôle bol doplnený o ospravedlnenie neúčasti z dôvodu, že berie psychiatrické lieky a prítomnosť na verejnom zasadnutí by mu nerobila dobre. Zároveň na verejnom zasadnutí odvolací súd odmietol vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným (tak ako vyplynuli z jeho podaní), a to výsluch svedkov I. H., E. H., príslušníkov polície a znalkyne D. I. G., lebo nebolo potrebné ani účelné zopakovať celé dokazovanie vykonané okresným súdom.

Obe procesné strany zotrvali na podaných odvolaniach, ako aj na dôvodoch v nich uvedených. Prokurátorka v konečnom návrhu uviedla, že výrok o vine rozsudku okresného súdu považuje za zákonný a správny, odvolacie námietky obžalovaného sú v značnej časti len opakovaním jeho argumentácie z prvostupňového konania. Odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť ako nedôvodné. Napadnutý rozsudok navrhla zrušiť vo výrokoch o treste a ochrannom opatrení s tým, že trest, ako aj ochranné opatrenie je potrebné uložiť prísnejšie, pri rovnakých obmedzeniach a povinnostiach, ktoré mu uložil okresný súd. Obhajca v konečnom návrhu zdôraznil, že vina obžalovaného z prečinu nebezpečného vyhrážania nebola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Obhajoba navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu, uznal obžalovaného vinným len z prečinu ublíženia na zdraví a výtržníctva a vypustil skutok týkajúci sa

prečinu nebezpečného vyhrážania, alternatívne aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie okresného prokurátora ohľadom uloženia prísnejšieho trestu, pri nezmenenom skutkovom a právnom stave, považuje za neprimerané. Obžalovaný v čase, keď bol prepustený z väzby na slobodu, sa vyhol kontaktu s poškodenou, čo v inej trestnej veci vo svojej výpovedi potvrdila aj samotná poškodená. Samotné trvanie väzby v danej veci, ako aj väzby v aktuálne prebiehajúcim trestnom konaní v inej trestnej veci má nepriaznivý vplyv na psychický stav obžalovaného, ktorý sa zhoršuje. Z tohto dôvodu navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania obžalovaného a prokurátora boli podané riadne a včas, v lehote stanovenej v § 309 Tr. por., teda oprávnenou osobou (§ 307 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. por.), na to určenom súde, obsah odvolania spĺňa náležitosti stavené v § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 ods. 1 Tr. por.

V zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosti prihliadnuť na chyby, ktoré neboli v odvolaniach vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd na podklade podaných odvolaní (rešpektujúci ich rozsah a dôvody) obžalovaného a prokurátora vykonal prieskum napadnutého rozsudku v celom rozsahu a po vyhodnotení všetkých relevantných skutočností dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné. Túto dôvodnosť odvolania obžalovaného krajský súd vyhodnotil vzhľadom na zmenu Trestného zákona po rozhodnutí prvostupňového súdu s účinnosťou od 6.8.2024, ktorá je v prospech obžalovaného najmä z hľadiska noriem pre ukladanie trestu. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na § 2 ods. 1 Tr. zák., v zmysle ktorého sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Trestnosťou činu treba rozumieť nielen možnosť uznať páchatel'a za vinného, ale uložiť mu aj primeraný trest. Pritom nie je možné o vine rozhodovať podľa jedného zákona a o treste podľa ďalšieho zákona. Ak krajský súd dospel k záveru, že z hľadiska ukladania trestu je priaznivejší Trestný zákon účinný od 6.8.2024, vzhľadom na znenie § 2 ods. 1 Tr. zák. bolo nevyhnutné podľa tohto zákona posúdiť aj stíhané trestné činy (ktorých znaky sa nezmenili). Postup súdu podľa jedného Trestného zákona, ktorý bol priaznivejší, bol dôvodom zrušenia aj výroku o vine a úpravy právnej vety. Z ďalšieho zdôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že vykonaná zmena vo výroku o vine, treste, ako aj ochrannom opatrení mala len formálny charakter. Preto na podklade odvolania obžalovaného z dôvodu uvedeného v ust. § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. pristúpil k zrušeniu celého rozsudku prvostupňového súdu, aby zosúladiť rozhodnutie prvostupňového súdu s platným stavom zákona v čase rozhodovania odvolacieho súdu o opravných prostriedkoch. Odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Krajský súd v konaní o odvolaní obžalovaného nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Obžalovaný bol zo spáchania trestnej činnosti usvedčený procesne správne zabezpečenými a vykonanými dôkazmi, medzi ktoré patria výpoveď poškodenej E. F., ktorú nepriamo potvrdzujú výpovede svedkov G. D. D. a D. G. spolu so správami z elektronickej komunikácie medzi poškodenou a obžalovaným po ich rozchode (o vyhrážkach rôznej intenzity voči poškodenej). Ďalej sú to závery znaleckého posudku D. I. I. – o rozsahu zranení, tak ako sú tieto uvedené vo výroku tohto rozsudku, a mechanizme ich vzniku s určením doby, po ktorú poškodenú objektívne obmedzovali v obvyklom spôsobe života, lekárska správa o návšteve pohotovosti z 1.7.2023 o 18.34 hod., ako aj iné relevantné listinné dôkazy dôležité pre trestné konanie. Je nevyhnutné poukázať aj na výpoveď obžalovaného, ktorý priznal, že sa chcel s poškodenou len rozprávať, išiel za ňou, vzájomne si nadávali, keď mu dala facku, tak ju udrhel, boli to facky, pamätá si tri. Keby mu poškodená nedala facku, nič by sa nestalo. Poprel však, že by sa jej vyhrážal zabitím. Predmetné dôkazy, ktorých podrobný opis je súčasťou napadnutého rozhodnutia, okresný súd vyhodnotil v súlade so základnou zásadou trestného konania uvedenou v § 2

ods. 12 Tr. por. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom prvostupňového súdu pri hodnotení dôkazov a tieto sám na základe vnútorného presvedčenia vyhodnotil s totožným obsahom. Nakoľko krajský súd vychádzal pri svojom rozhodnutí

zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, vzhľadom na spôsob svojho rozhodnutia v tejto súvislosti poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ktoré z hľadiska závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti považoval za základ svojho rozhodnutia a na ich základe dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil:

„Vinu obžalovaného mal súd preukázanú, čiastočne priznaním obžalovaného, obžalovaný nenamietal, že poškodenú minimálne trikrát udrel dlaňou na tvár a skutok sa stal na mieste verejnosti prístupnom, teda na mieste ako to uvádzala obžaloba. Vina obžalovaného je preukázaná výpoveďou svedkyne poškodenej E. F., ktorá podrobne, bez akýchkoľvek vnútorných rozporov vo svojej výpovedi, popísala konanie obžalovaného, ktoré korešponduje s popisom skutku vo výrokovvej časti rozsudku. Výpoveď svedkyne poškodenej je konzistentná aj s výpoveďou svedka D. G., ktorý vypovedal, že videl ako dňa 1.7.2023 okolo 17.30 h obžalovaný fyzicky a slovne napadá poškodenú pred Centrom sociálnych služieb v C., avšak zo strachu z obžalovaného bližšie vypovedať nechcel. Zároveň výpoveď svedkyne poškodenej nepriamo potvrdzuje aj výpoveď svedka D. D. (člena hliadky polície vyslaného na miesto incidentu, po jeho nahlásení poškodenou operačnému stredisku). Svedok D. D. vypovedal, že dňa 1.7.2023 vykonával hliadkovú službu a približne okolo 17.33 h bol spolu s kolegom vyslaný k Centru sociálnych služieb v C. na preverenie oznámenia, že oznamovateľku E. F. mal napadnúť A. B.. Po príchode na miesto udalosti E. F. uviedla, že ju obžalovaný fyzicky napadol, RZP privolať nechcela, uviedla, že sa sama podrobí lekárskemu vyšetreniu. Na mieste sa už obžalovaný nenachádzal. Súd venoval náležitú pozornosť výpovedi svedkyne poškodenej E. F., keďže iba svedkyňa poškodená usvedčovala obžalovaného, aj z konania, ktoré obžalovaný jednoznačne popieral, konkrétne, že sa jej obžalovaný opakovane vyhrážal zabitím. Súd výpoveď svedkyne poškodenej podrobil prieskumu, či jej výpoveď je konzistentná aj s ostatnými vykonanými dôkazmi a zistil, že súd nemá dôvody na vyslovenie pochybností, ohľadom vierohodnosti jej výpovede. Výpoveď svedkyne poškodenej E. F., tak ako to už súd uviedol bola v zhode, v logickom a chronologickom slede zapadala aj do výpovedí svedkov D. D. a svedka D. G.. Svedok D. D. potvrdil výpoveď svedkyne poškodenej, že poškodená sa domáhala ochrany a pomoci na polícii, telefonicky zavola

na operačné stredisko so žiadosťou o vyslanie hliadky na miesto udalosti Svedkyňa poškodená prítomnej hliadke oznámila, že bola obžalovaným fyzicky napadnutá. Pokiaľ sa obžalovaný bránil, že keby sa svedkyňi poškodenej vyhrážal zabitím, určite by to bola povedala hliadke polície a svedok D. D. by to spomenul vo svojej výpovedi. Súd však poukazuje na vyjadrenia svedkyne poškodenej, že bola otrasená, ako sama uviedla, mala problém si na miesto privolať čo i len políciu a je možné, že fyzickému napadnutiu vtedy prikladala väčšiu váhu, keďže utrpela fyzické zranenia. Pokiaľ aj hliadke neuviedla, že jej bolo verbálne vyhrážané, súd poukazuje aj na vyhrážky z minulosti (screenshoty správ), ktoré svedkyňa poškodená tiež neoznamovala na polícii, hoci tak urobiť mohla, keďže mala aj dôkaz v mobilnom telefóne. Súd tiež dodáva, že pokiaľ svedkyňa poškodená verbálne vyhrážky neuviedla ani pri lekárskom vyšetrení, lekárske ošetrenie vyhľadala z dôvodu spôsobených fyzických zranení a verbálne vyhrážky jej tieto zranenia nespôsobili. Ostáva tiež otáznym, či by ošetrojúci lekár do správy vyhrážky zapísal, keby ich poškodená spomenula, keďže medicínsky nesúviseli s ošetrovanými zraneniami. Súd veril výpovedi poškodenej ohľadom tvrdení, že sa jej obžalovaný vyhrážal popísaným spôsobom, nasvedčovali tomu aj pripojené screenshoty správ, z ktorých vyplynulo, že už pred samotným incidentom obžalovaný opakovane vyslovil vyhrážky rôznej intenzity voči osobe poškodenej, vrátane vyhrážky spolu so zaslaním fotografií zbraní. Súd zároveň nemal dôvod pochybovať, že svedkyňa poškodená si časť svojej výpovede vymyslela. Pokiaľ je obžalovaný presvedčený, že svedkyňa poškodená konala z nejakej pomsty voči jeho osebe, poškodenej boli preukázateľne konaním obžalovaného spôsobené fyzické zranenia, ktoré jej už stačili na obvinenie, mala k dispozícii inkriminované screenshoty správ, kde jej obžalovaný zasielal fotografie zbraní, pričom tieto skutočnosti polícii neoznámila a nedáva tak súdu logika vecí, že by svedkyňa poškodená riskovala, že kvôli zveličovaniu svojej výpovede, by súd jej tvrdeniam neuveril. Súd veril výpovedi svedkyne poškodenej, že obžalovaný sa jej v inkriminovanej dobe vyhrážal, nakoľko svedkyňa okrem vyhrážok zabitím jej osobe zároveň uviedla, že obžalovaný sa vyhrážal aj svedkovi D. G., čo zapadá do kontextu vyjadrenia tohto svedka, ktorý vypovedal, že má z obžalovaného strach. Súd nemal žiadne pochybnosti, čo nerozporoval ani obžalovaný, že skutok sa stal na mieste verejnosti prístupnom - v blízkosti voľne prístupného parku pred Strednou priemyselnou školou

v C. a na prechode pre chodcov na frekventovanej ceste v blízkosti Centra sociálnych služieb C.. Taktiež zo záverov znaleckého posudku č. 60/2023 znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia D. I. I. vyplynulo, že poškodená pri fyzickom napadnutí utrpela zranenia: pomliaždenie pravého sánkovo spánkového kĺbu, pomliaždenie v oblasti oboch sánkovo spánkových kĺbov, pomliaždenie v oblasti oboch sánkových oblastí, pomliaždenie v oblasti oboch lícných oblastí a pomliaždenie za ľavým uchom, pričom ide o zranenia, ktoré vznikli pôsobením opakovaného priameho tupého násillia miernej až strednej intenzity na oblasť tváre. Mechanizmus vzniku zranení zodpovedá tvrdeniam poškodenej a poškodená bola v súvislosti s týmito zraneniami obmedzená v obvyklom spôsobe života, nutnosťou vyšetrenia a ošetrovania na chirurgickej ambulancii, vyšetrenia na ORL a opakovaných kontrol na stomatochirurgickej ambulancii, nutnosťou vyšetrenia na pracovisku magnetickej rezonancie a opakovaných kontrol u obvodného lekára. Od dňa úrazu približne 4 týždne jedla tekutú a kašovitú stravu, mala obmedzenú hybnosť sánky v zmysle obmedzeného otvárania úst a počas prvých 28 dní od úrazu pociťovala bolesti v oblasti pravého sánkovo spánkového kĺbu, ktoré boli intenzívnejšie prvých 10 dní. Uvedené zranenia si objektívne vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní 35 dní. Súd tak nemal pochybnosti, že zranenia, ktoré utrpela poškodená, majú charakter ublížením na zdraví. Podľa § 123 ods. 5 Tr. zákona blízkou osobou sa na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú. Blízkou osobou sa na účely trestných činov nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k nim blízkou osobou podľa odseku 4, ako aj osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti. Aj z vyjadrenia obžalovaného vyplynulo, že s poškodenou boli blízkymi priateľmi, ktorí spolu žili v spoločnej domácnosti, obžalovaný sa sám vyjadril, že dokonca poškodenej prispieval finančne na domácnosť, keďže sa u nej stravoval. Súd na základe takto vykonaných a hodnotených dôkazov uznal obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, pričom korigoval skutkové okolnosti tak, že z vykonaného dokazovania mal preukázané minimálne tri facky, ktoré priznal aj obžalovaný, svedkyňa poškodená sa k počtu faciiek jednoznačne vyjadril nevedela a tiež súd zo skutku vypustil subjektívne pocity, resp. prežívanie udalosti poškodenou, ktoré podľa názoru súdu do popisu skutkových okolností nepatria.“

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia a uviedol akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokazované skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny (teda aj svoje závery ohľadom prečinu nebezpečného vyhrážania, pojmu chránená osoba podľa § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., blízka osoba v spojení s ust. § 127 ods. 4 Tr. zák.), ako aj trestu. Zároveň zdôvodnil aj ďalšie výroky – uložený ochranný dohľad a v rámci neho uložené obmedzenia a povinnosti a tiež výrok o náhrade škody. Okresný súd zdôvodnil, z akých dôvodov nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, medzi inými z akých dôvodov nevy počul svedka I. H.. V tejto súvislosti je významné uviesť, že nevy počul menovaného svedka najmä preto, že výpoveď svedkyne poškodenej vyhodnotil v súvislosti s inými vykonaným dôkazmi a nemal dôvod výpovedi poškodenej neveriť. Svedok I. H. nebol ani svedkom incidentu.

Okresný súd posúdil konanie obžalovaného aj z hľadiska závažnosti, keďže vzhľadom na právnu kvalifikáciu sa jedná o prečiny a s poukazom na okolnosti uvedené v § 10 ods. 2 Tr. zák. správne konštatoval, že závažnosť konania obžalovaného je väčšia ako nepatrná. Tiež dodal, že závažnosť konania je potrebné vidieť aj z pohľadu osoby páchatel'a – obžalovaný má bohatú kriminálnu minulosť, za takéto trestné činy už bol v minulosti odsúdený, ako aj počtu stíhaných trestných činov.

Z obsahu odvolacích námietok je zrejmé, že tieto sú v podstatnej časti zopakovaním obhajoby z hlavného pojednávania a okresný súd sa týmito v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorú časť odvolací súd vyššie citoval, zaoberal. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Ani krajský súd nemal dôvod pochybovať o pravdivosti výpovede svedkyne poškodenej ako celku, že obžalovaný jej vulgárne nadával, opakovane sa jej vyhrážal zabitím a fyzicky ju napadol, ktorú vyhodnotil v súvislosti s vyššie uvedenými dôkazmi ako presvedčivú, vierohodnú, ktorá nebola inými dôkazmi vyvrátená. Na strane poškodenej nebol zistený žiadny dôvod, prečo by mala nepravdivo vypovedať proti obžalovanému, navyše keď bola riadne poučená o trestnoprávných následkoch krivej výpovede a krivej prísahy, ako aj krivého obvinenia. Nebol preukázaný žiadny motív svedkyne bezdôvodne obviniť obžalovaného aj z prečinu nebezpečného vyhrážania, veď to bol práve obžalovaný, ktorý išiel za ňou, naliehal na ňu, aby sa s ním rozprávala, a nerešpektoval poškodenú, ktorá o rozprávanie s ním nejavila záujem a ponáhľala sa do práce. V okolnostiach danej veci nie je dôležité, že poškodená dala obžalovanému ako prvá facku, nakoľko neprimeraná reakcia obžalovaného smerovala k ublíženiu na zdraví a k následku, ktorý je popísaný vo výrokovej časti rozsudku. Vyhrážky zabitím v okolnostiach fyzického útoku boli podľa názoru krajského súdu spôsobilé u poškodenej vzbudiť obavu o jej život. Práve tieto okolnosti dali váhu aj vyhrážkam zabitia, a teda dôvodnosti obavy poškodenej o jej život. Obhajoba namietala, že túto obavu neoznámila ihneď policajnej hliadke (s poukazom na výpoveď svedka D. D.), ktorá prišla na miesto po spáchaní skutku, ale až pri podaní trestného oznámenia dňa 3.7.2023. K tejto námietke je treba uviesť, že práve podanie oznámenia je prvým procesným úkonom poškodenej, v ktorom v podstatných súvislostiach popíše, ako sa skutok stal. Privolaná policajná hliadka reaguje predovšetkým operatívne na okolnosti, ktoré zistí na mieste, orientačne sa informuje, čo sa udialo, zabezpečí zdravotnú pomoc a poučí účastníkov o možnosti podania trestného oznámenia. Prvotné údaje o skutku oznámené hliadke preto nemusia byť a ani nie sú smerodajné, sú skôr orientačného charakteru, pretože je potrebné zohľadniť aj stav poškodenej osoby po útoku, ktorá je otrávená udalosťami. Preto nie je možné pripísať zásadný význam skutočnosti, že poškodená sa detailnejšie nezmienila o priebehu útoku hneď po skutku policajtovi. K námietke, že poškodená predložila časť ich vzájomnej komunikácie, tak aby vyznela v jej prospech, je potrebné dodať, že vyhrážky v nej uvedené obžalovaný priznal. Konkrétne napr. jej napísal, že jej rozkope hlavu, že za to zaplatí (napr. podanie z č.l. 756 súdneho spisu – doplnenie odvolania), ale nemyslel to vážne.

Podľa názoru krajského súdu zistené skutkové okolnosti prípadu nasvedčujú aj naplneniu zákonného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. – chránenej osoby. Podľa § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. chránenou osobou sa rozumie blízka osoba. V zmysle ust. § 127 ods. 5 Tr. zák. sa blízkou osobou na účely trestného činu podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. rozumie aj osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný s poškodenou mali v minulosti blízky citový vzťah nie krátkeho trvania, minimálne 9 mesiacov, počas ktorého obžalovaný býval aj v byte poškodenej, vypomáhal jej v domácnosti, prispieval jej na stravu, teda toto ich spolužitie malo charakter vedenia spoločnej domácnosti. Aj keď počas pobytu poškodenej v práci v Rakúsku obžalovaný prespával aj u svojej mamy, táto okolnosť nenarušuje vedenie spoločnej domácnosti partnerov, keďže trvalosť vedenia spoločnej domácnosti sa neprejavuje potrebou sa v spoločnej domácnosti zdržiavať nepretržite každý deň. Obžalovaný vo svojich písomných podaniach sám uviedol, že poškodená mu dala kľúče od bytu, aby sa k nej nast'ahoval, žil s ňou a dobre ju poznal.

Krajský súd, ako súd odvolací, preto prijal záver, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania, ktoré bolo aj správne právne kvalifikované ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Obžalovaný v celom rozsahu svojím konaním naplnil zákonom požadované zákonné znaky skutkových podstát stíhaných trestných činov.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému A. B.. Z takto vykonaného dokazovania vychádzal aj krajský súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Zo zabezpečených správ o povesti vyplýva nasledovné: Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol v minulosti 13-krát súdom potrestaný, naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/52/2022 zo dňa 30.6.2022, právoplatným dňa 30.6.2022, za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, ktorý vykonal dňa 13.7.2022. V minulosti bol odsúdený aj za trestné činy, za ktoré je aktuálne stíhaný, opakovane boli obžalovanému ukladané aj tresty s ochranným protialkoholickým liečením. Z evidencie priestupkov

vyplýva, že sa dopustil troch priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch.

Trestný zákon upravuje otázku ukladania trestov vo viacerých ustanoveniach, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť, je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr. zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr. zák.). Trest je primárne určený zákonom, teda zákonnou trestnou sadzbou, a až sekundárne aplikačnou úvahou súdu o primeranosti výšky uloženého trestu, avšak len v rámci sadzby ustanovenej Trestným zákonom. Primeranosť trestu v konkrétnom prípade závisí od závažnosti spáchaného trestného činu, ktorú primárne už zákonodarca vyjadruje nastavením trestnej sadzby, a následne od okolností prípadu a osoby páchatel'a.

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Trest ukladaný za spáchanú trestnú činnosť má byť zákonný, primeraný a spravodlivý a rešpektovať zásady pre ukladanie trestov uvedené v ust. § 34 Tr. zák.

V danom prípade boli splnené podmienky na uloženie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., nakoľko obžalovaný svojím konaním naplnil skutkovú podstatu viacerých trestných činov. Súd ukladá obžalovanému úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Aj podľa aktuálne účinného Trestného zákona je najprísnejšie trestný - prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., za ktorý zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody vo výmere

6 mesiacov až 3 roky. Podľa ust. § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a príťažujúcich okolností. V tejto súvislosti súd prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný sa čiastočne ku skutku priznal a svoje konanie oľutoval. Ďalej musel vziať do úvahy, že obžalovaný stíhaným konaním spáchal viac trestných činov a v minulosti bol za trestný čin už odsúdený. Obžalovaný má bohatú kriminálnu minulosť (13 odsúdení), čo vypovedá o jeho sklonoch páchať trestnú činnosť, a to aj trestnú činnosť rovnakého charakteru (nebezpečné vyhrážanie, ublíženie

na zdraví, výtržníctvo). Na jeho prevýchovu mu boli opakovane v prevažnej miere ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré nemali na prevýchovu obžalovaného žiadny účinok. Vzhľadom na osobu obžalovaného, sťažnú možnosť jeho nápravy, ale aj pomer a závažnosť príťažujúcich okolností krajský súd považoval trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, t.j. v hornej polovici zákonom určenej trestnej sadzby, za zákonný, primeraný a spravodlivý. Takto uložený trest podľa názoru krajského súdu spĺňa účel trestu a zodpovedá potrebám tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Čiastočné priznanie a oľutovanie skutku, resp. obžalovaným tvrdené dobré správanie vo výkone väzby a kladný posudok z miesta bydliska nie sú spôsobilé prevážiť závažnosť vyššie uvedených skutočností.

Krajský súd tak uložil obžalovanému trest odňatia slobody v rovnakej výmere ako prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. Zvýrazňuje tak závažnosť priťažujúcich okolností, osobu obžalovaného, ako aj sťaženu možnosť jeho nápravy ako skutočnosti, ktoré mali rozhodujúci vplyv tak na zvolený druh trestu, ako aj jeho výmeru. Takýto trest uložil obžalovanému i napriek tomu, že aktuálny zákon už neobsahuje zákonné ustanovenie, že prevaha priťažujúcich okolností má vplyv na zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3 (išlo o zákonné ustanovenie skoršie Trestného zákona § 38 ods. 3, v zmysle ktorého prvostupňový súd vychádzal pri ukladaní trestu z upravenej trestnej sadzby v rozpätí 16 mesiacov až 36 mesiacov). Aj vzhľadom na námietku obžalovaného, že aktuálny Trestný zákon zmenil filozofiu trestania a favorizuje alternatívne tresty odňatia slobody, resp. tresty nespojené s odňatím slobody, krajský súd vzhľadom na osobu obžalovaného a sťaženu možnosť jeho nápravy vôbec neuvažoval o inom druhu trestu.

Krajský súd zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko na takéto zaradenie boli splnené zákonné podmienky, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad môže súd uložiť páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorý bol už v minulosti najmenej dvakrát odsúdený za takýto trestný čin a ktorému znovu ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody, alebo páchatelovi zločinu, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší spôsob života, na prostredie, v ktorom žije, a na povahu spáchanej trestnej činnosti, sa nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život.

Pri splnení vyššie uvedených zákonných podmienok bolo vhodné vzhľadom na zistené skutkové okolnosti (špeciálna recidíva úmyselnej trestnej činnosti, neúčinnosť doteraz ukladaných trestov a ochranných opatrení, kriminálna záťaž a skony k páchaniu trestnej činnosti pod vplyvom alkoholu) uložiť obžalovanému aj ochranný dohľad po výkone trestu odňatia slobody spojený s obmedzeniami a povinnosťou konkretizovanými vo výrokovvej časti rozsudku, keďže od obžalovaného sa nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život. Týmto opatrením súd zároveň zvýšil ochranu poškodenej. Ochranný dohľad krajský súd uložil podľa aktuálnych ustanovení Trestného zákona § 76 ods. 1 a §77 ods. 4 Tr. zák., nakoľko došlo k zmene označenia predmetných ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024. Zároveň obžalovaný, ktorému bol uložený ochranný dohľad podľa § 76 Tr. zák., je po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný dostaviť sa do dvoch pracovných dní k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu, v ktorom obvode má bydlisko. Za primeraný zisteným okolnostiam prípadu krajský súd považoval ochranný dohľad v trvaní 18 mesiacov, čím sa zároveň zvýši účinok uloženého trestu odňatia slobody. To bol dôvod, pre ktorý ani krajský súd neukladal obžalovanému trest odňatia slobody na hornej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Uloženie tohto druhu ochranného opatrenia má svoj základ okrem predchádzajúcich odsúdení za takýto trestný čin v záveroch znaleckého posudku č. 167/2023 v znení jeho doplnku D. I. G., znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, z ktorého vyplýva, že u obžalovaného je prítomný syndróm závislosti od alkoholu v III. štádiu a súčasne zistené škodlivé zneužívanie marihuany a pervitínu s tým, že alkohol môže u obžalovaného zvýrazniť problematický osobnostný potenciál. Znalkyňa nenavrholo ochranné liečenie s poukazom na predchádzajúce nedodržiavanie liečby zo strany obžalovaného. Navrhla však obžalovanému uložiť zákaz požívania alkoholických nápojov a iných psychoaktívnych látok spolu s probačným dohľadom. Uvedené súd zohľadnil v uloženom obmedzení v rámci ochranného dohľadu. Ďalšie obmedzenie a povinnosť súd uložil aj smerom na ochranu poškodenej vzhľadom na to, že obžalovaný býva v blízkosti poškodenej, aby ju nijakou formou nekontaktoval. Uvedené súvisí aj so zasielanou korešpondenciou, ktorú poškodená v konaní predložila na podporu, že aj v minulosti sa jej vyhrážal.

Vo vyššie uvedených súvislostiach odvolanie prokurátora krajský súd považoval za nedôvodné, pretože sa nestotožnil s názorom, že obžalovanému je potrebné uložiť trest odňatia slobody, ako aj ochranný dohľad na horných hraniciach ustanovených zákonom. Návrh prokurátora podaný v neprospech obžalovaného považoval za neprimeraný, preto ho procesným postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodný.

Poškodená si v konaní uplatnila do skončenia vyšetrovania riadne a včas nárok

na náhradu škody vo výške 400,- eur titulom mzdových nárokov, nákladov vynaložených na liečbu zranení za magnetickú rezonanciu v sume 99,- eur a tiež náhradu za sánkovú dlahu 65,- eur a cestovné náklady súvisiace s vyšetreniami. Súd priznal poškodenej škodu len do výšky preukázaných liečebných nákladov v celkovej sume 164,- eur (predložením príjmových pokladničných dokladov za sánkovú dlahu a vyšetrenie MR). Opodstatnenosť týchto nákladov mal súd preukázanú aj v záveroch znaleckého posudku, kde znalec poukázal na potrebu absolvovania magnetickej rezonancie a naloženia sánkovej dlahy v príčinnej súvislosti s liečením zranení, ktoré poškodená utrpela. Zvyšné uplatnené náklady – cestovné, náhradu mzdových nárokov poškodená nepreukázala. So zvyškom nároku na náhradu škody bola tak poškodená odkázaná na civilný proces. Nárok, ktorý si poškodená uplatnila až na hlavom pojednávaní titulom náhrady nemajetkovej ujmy, vyhodnotil súd ako nárok, ktorý nebol uplatnený včas.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.